

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Præceptiones ad institutum duæ aliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

ratus esto. Hic velle tergiversari, valde noxium. Te tuaque omnia plenissimè Deo commenda. Affidue cum Stephano clama: Domine Jesu, suscipe spiritum meum. Ita Basilus Magnus, ita Rex Galliarum Ludovicus, ita innumerati alii Christum Servatorem imitari precabantur. Spiritus eo tempore curandus, cetera omnia Deo permitiendo. Orto incendio ad id quod domus pretiosissimum habet, curritur. Arcam nummariam, aut si quid gemmarum vel thesauri loco servavimus, igni subducere properamus. Thesaurus noster, est animus noster; commendemus illum in beneficiis fidei creatori.

IV. Dilce beati. Beatitudinis pars maxima est, divinis manibus & arbitrio Numinis committere omnia. Hic solum securitas, hic rei nostrae augmentum, hic opulentia, hic vita est. Quae nostris aliorumve manibus inferuntur, mille periculis exponuntur, nimium incura sunt. Monuit Christus, ut quod thesauri nobis est, hoc ærugini, furibus, igni, insidiis omnibus subtrahamus, & reponamus cælo, quò nec ærugo, nec fures, nec ignis, nec insidia illa possint pertingere. Codicis divini phrasice est: Posuit animam suam in manu suâ, hoc est, in summum se discrimen obicit. Quaecumque in manu Dei collocantur, seu voluntas nostra, sive facultates, seu elemosynæ nostræ, loco sunt tutissimo; nemo hanc custodiam effringet, Dilucide hoc Christus affirmans, Oves meae, inquit, vocem meam audiunt; & ego cognosco eas, & sequantur me. Et ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu meâ. Non miramur Domine, è manibus tuis nil posse rapi; Altissimum posuisti refugium tuum, non accedet ad te malum.

Is porro in manu Dei se suaque omnia ponit, qui cuncta negotia sua, eorumque exitum, qui tam gaudia sua, quàm suos mœrores, qui omnem suam voluntatem sequè totum ex integro divinitus voluntati tradit ac submittit, sibi que ipse dicit: Deus supra me curat, tamquam me solum curet; fido illi, cui me committo perfectissimè, quod partium mearum est, facio; cetera proorsus omnia divinæ gubernationi ac providentiæ permitto. Prævio Deo, prævio Christo nocere mihi nec hominum quisquam nec dæmonum potest, nisi ego mihi noceram ipse. Nisi meo memet gladio convulnerem, hæc certe invulneratus persisto.

Rabbi Moyses epistola ad Judæos Massiliæ degentes, ait, divinæ legis fundamentum esse hoc, quod omnium animis altissimè insigendum: omnia in mundo contingentia, miseræ omnes & pœnæ, castigationes & turbæ omnes, à voluntate nostrâ proficiscuntur, nobis que propter nostras immituntur noxas. Ita profecto est: Unum atque unicum in orbe malum est peccatum, malorum omnium seminarium. Ab hoc tuti sumus, & illæsi erimus ab omni malo. Verissima terræ beatitudo est, Peccatum fugere, & totum sese Deo committere. Dilce beati. Et cur Deo non nostra omnia in manus demus? Sartori pannum, corium, telam, bombycinam, scutularam, Damascenam, holosericam, pictam, Attalicam credimus, cum liberali dicto, Sume hinc quantum opus, & vestem concinna: non est quod textili materiæ parcas; Et avaritiâ tam exitiabili voluntatem nostram nostraque omnia non credamus Deo?

Sapienter & sanctè David, in manibus tuis, inquit, fortes mee. Tu illas misce, tempera, dispone: quidquid demum mihi est eventurum, è manibus tuis expecto, id omne paratissimâ voluntate accepturus. Sat bonum, & fat fortem habeo protectorem Deum meum, cui vitæ mortisque meæ summam confidentissimè credo. Vivam quamdiu volueris, mi Deus, & quando volueris, moriar. Idcirco jam nunc & quovis momento spiritum meum in tuas manus commendo.

Si cui prospècturus dicat Deus: Elige tibi fidum hominem, cui negotia tua committas. Patrem, opinor, aut matrem, aut quem amicorum sciret fidelissimum,

A eligeret. At habemus his longè fideiorem, quia & providentior & nostri amantiorem, Christum Dominum. Hoc sciamus, quia omnia dedit ei Pater in manus. Si Ioan. cap. 13. omnia, cur nos facultates à Patre datas his manibus subtrahamus? Obi orbem, homo diffidens, num invenias manus, quæ cælum condere, & stellis inoculare, quæ terram aëris mediè firmare, & eam plantis, animalibus, metallis operentare possint. Manus Domini fecerunt hæc omnia. In manus ejus omnes fines terræ. Orbem obi, homo incredule, & manus medicas quære, quæ cæcos, surdos, mutos, quæ hydropicos paralyticos, fanaticos, energumenos, lunaticos, quocumque morbo ægros contactu solo sanare possint. Hoc Christi manus possunt. Hinc omnis turba querebat eum tangere, quia virtus de Luc. cap. 6. illo exibat, & sanabat omnes. Univerfos orbis sigus peragra, homo pusillanimis & emortuæ fidei, quære manus, quæ pro te vincat, terebrat, confossat, vulnerata, clavis transfixæ sint, nec alias uspiam reperies nisi Christi manus. Quin igitur his ipsis manibus quavis horâ, quovis momento te tuaque omnia, ingenti animo summæque fiducia commendas & clamas. In manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me Domine Deus veritatis. Ps. 30. v. 6.

CAPUT VIII. De beatissimo Christi Rediviscen-tis horto.

Ugentis Ecclesiæ sacrum carmen est: Ecce quomodo moritur justus, & nemo percipit corde. Verissimum. Moritur Christus, & quis est qui hanc mortem percipiat corde? Iconem crucifixi Jesu salutamus oculis. Piè hoc: sed ubi cor? Ceremoniis inhaeremus, sed ubi dolentis animus? Crucem veneramur, sed quis pendens in cruce societatem ambit? Morientem Christum aspiciamus; sed ubi commorientes sunt? Ah! nemo percipit corde.

Ergo mortuus est iustorum omnium iustissimus, sed mortem vicit moriendo. Si ergo, inquit Bernardus, desideras Deum videre sublimem, humilem prius IESUM videre curato. Intuere prius exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras regem in solio residentem. Ista se humiliet visio, ut illa exaltet humiliatum; reprimat ista timorem tuum, ut illa repleat desiderium tuum. Mors Christi tot sæculis sperata, tot annorum centuriis expectata, tot desiderii ac gemitibus oprata, tot vatum oraculis denuntiata, tot sacrificiorum differentiis adumbrata, in vitam nos omnes restituit. Hac unâ morte vivimus, aliter æternum morituri, nisi illa præcessisset: æterno cælorum exilio damnandi, nisi mors illa patriæ, quam perdideramus, restituisset; æternâ premendi servitute, nisi mors ista in libertatem afferuisset; vinculis perpetuis, immixti æternitatis carcere damnandi, nisi mors Christi nos exsolvisset. Non falsus, sed impius fuit vates, qui dixerat: Expedit nobis, ut unus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat. Peruisset non Israël tantum populus, sed humana gens universa. Unâ igitur morte vivimus omnes, morituri omnes sine hac morte. Mirum, ter mirum: Mors nisi perimere docta, vitam est largita.

Vivit Dominus Jesus, qui in cruce nostri causâ est mortuus: Surrexit sicut dixit. Pendens in trabe mortem consideravimus; nunc & rediviivi gloriam contemplemur. Hæc duo tam sibi adversantia juxta se statuerè nostri erat consilii, principio hujus libri. Et ejus rei causam assignabimus.

§. I. Mors & vita juxta se posita magis elucescant.

Ita se habet multarum rerum venustas & pulchritudo, ut, nisi ea deformitas & opposita turpitudine comitetur, vel etiam præcedat, multum illa sui amittat, & in-

Altor. 1.7. vers. 19. Ludovicus Rex Gallia 11.

4. Dilce beati.

Luc. 1.10. v. 27. & 28. & sequantur me. Et ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu meâ. Non miramur Domine, è manibus tuis nil posse rapi; Altissimum posuisti refugium tuum, non accedet ad te malum.

Ps. 9. v. 9. Qui se sub-

que omnia in manu Dei ponat?

Ecce hic loci verus Gregorius Tholosanus in 1. Com. in 1.9. tractu aris mirabilis, lib. 3. cap. 12. num. 1. Terre Beati-tudo est peccatum fugere, & totum sese Deo committere.

Ps. 30. v. 16. Eboras: in manibus tuis tempora mea.

Ioan. cap. 13. vers. 1.

Ps. 94. v. 4.

Luc. cap. 6. vers. 19.

Ps. 30. v. 6.

Bernard. serm. 1. de verbis Isaia.

Per mortè Christi vivimus, æternum perituri nisi præcessisset.

Ioan. cap. 11. vers. 50.

Matt. 1. 28; vers. 6.

Venustas multarum rerum nisi eam defor-